

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

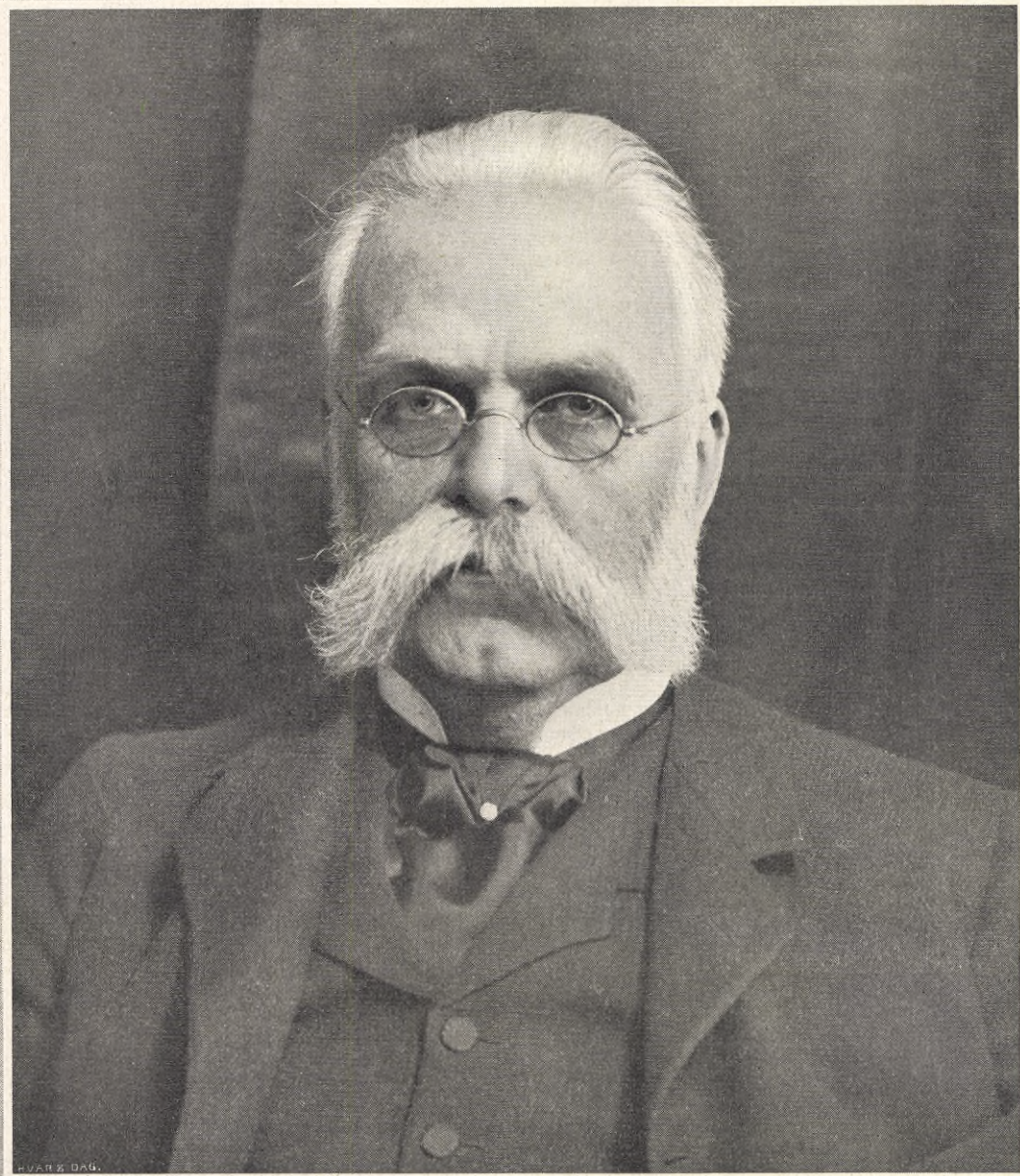
ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ARG.

DEN 26 JANUARI 1908.

N⁰ 17

H 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché. Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm—G. 3

Rob. Sjöfors

ROBERT HERMAN BENCKERT.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Under det sista åriondet har det vid åtminstone två tillfällen inträffat, att större svenska bankinstitut lidit millionförluster, som i de flesta andra länder ofelbart skulle framkallat en panik bland den allmänheten, som åt desamma anförtrott sina pänningar, med åtföljande rusning att rädda fortast möjligt hvad räddas kunde genom omedelbara uttag. I intet fall har detta hos oss blifvit händelsen och utgången har ådagalagt, att allmänheten handlat rätt genom att förhålla sig lugn. Båda de ifrågavarande bankinsti- tuten visade sig i stånd att oskadda genomkämpa svårigheterna, hvilket ingalunda säkert blifvit fallet, därest depositörerna pockat på omedelbar likvidation af sina fordringar.

Det är icke alltid det varit så. Det är icke mer än omkring trettio år sedan en af våra för närvarande allra förnämsta bankinrättningar, det mäktiga Wallenbergska kreditinstitutet, Stockholms Enskilda bank, var nära att falla offer för allmänhetens plötsligt väckta misstroende. Att förhållandena sedan dess förändrat sig, sammanhänger naturligtvis med flera samverkande omständigheter. En af de viktigaste faktorerna härvidlag är emellertid otvifvelaktigt den 1875 upprättade, men först 1878 fullt organiserade från finansdepartementet utöfvade *bankinspektionen*. Allmänheten vet, att denna vid misskötsel af en banks affärsledning i så god tid inskrider, att dess rätt icke äfventyras, och den känner sig under alla förhållanden lugn i denna säkra förvisning.

Det är tydligt att bankinspektörens värf under sådana förhållanden är synnerligen ansvarsfullt och maktpåliggande. Sedan två årionden har det med aldrig svikande vaksamhet utöfvats af kanslirådet *Robert Herman Benckert*.

Kanslirådet Benckert är född i Stockholm den 11 februari 1846 och tillhör en ursprungligen tysk släkt, hvars förste svenske medlem, sidenfabrikören Carl Henrik Benckert, i slutet af 1700 talet inflyttade till Stockholm och där anlade en sidenfabrik å Södermalm på samma tomt, där södra latinläroverket nu står. En sonson till denne var kamreraren i riksgäldskontoret Herman Theodor Benckert, Robert Hermans fader. Efter studentexamen i Uppsala 1863 ägnade sig denne åt juridiska studier och aflade 1864 kameralexamen samt 1867 s. k. hofrättsexamen. Efter fullgjord tings- tjänstgöring utnämndes han därefter 1872 till vice häradshöfding.

Benckert fortsatte emellertid icke på domarebanan, om än hans utnämning 1874 till auditör vid flottan,

från hvilken befattning han afgick först 1888, alltjämt i någon mån uppehöll kontakten med densamma. Sin hufvudverksamhet kom han fastmera nu att ägna åt det finansiella och kommersiella lifvet. Redan 1873 blef han sålunda ombudsman i Stockholms enskilda bank, 1875 sekreterare i Stockholms handels- och sjöfartsnämnd samt 1881 sekreterare och ombudsman i direktionen öfver Stockholms stads brandförsäkring- kontor. Af grundläggande betydelse för hans utveckling blef den förstnämnda af dessa befattningar. I gamle A. O. Wallenbergs på många områden banbrytande bankinstitut blef han i tillfälle att inhämta den banktekniska insikt och den praktiska erfarenhet om villkoren för upprätthållandet af en banks likviditet, som 1888 ledde till hans utnämning till befattningen som bankinspektör och byråchef i finansdepartementet. Två år senare utnämndes han till kansliråd i k. m:ts kansli.

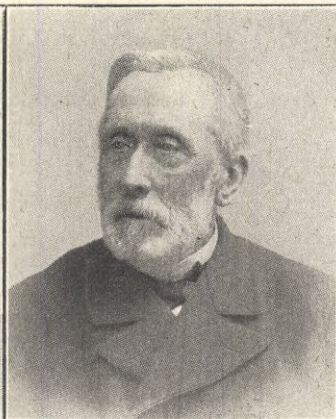
De egenskaper, som krävas af en bankinspektör, angåfvos 1878 af dåvarande finansministern, sedermera presidenten Hans Forssell såsom "skicklighet i bankväsendets alla grenar, vaksamhet och ordningssinne". Af dem alla är bankinspektören Benckert i rikt mått i besittning. Visserligen har han icke alltid kunnat undgå klander, för det han icke nog tidigt och icke tillräckligt energiskt ingripit. Vid detta klander torde man dock ha förbisett den ömtåliga och grannliga ställning bankinspektören intager, så länge det ej omedelbart gäller häfdandet af banklagstiftningens föreskrifter och tryggheten af allmänhetens rätt. Bankinspektören hvarken kan eller bör, såsom han själf för icke länge sedan i en kommuniké till allmänheten framhöll, upphäva sig till en banköfverstyrelse, hans ställning till de af bankernas lott- eller aktieägare tillsatta förtroende- männen är endast rådgifvarens, så länge blott bolagsdel- ägarnes, icke det allmännas intresse står i fara att sättas på spel. Det har varit kanslirådet Benckerts ära att han härvid förstått att hålla den rätta kursen, och det är hans förtjänst att härmed skapats en god tradition för anordnande af ett förhållande mellan bankinspek- tören och de enskilda bankföretagen, som, med be- varande af full effektivitet hos den förra i hvad den afser det allmänna, förenar full handlingsfrihet åt de sistnämnda i allt, där privat initiativ och privat affärs- spekulation själfständigt böra få göra sig gällande för att bankverksamheten må kunna fylla sin betydelsefulla uppgift i näringslifvets tjänst. Och härigenom har kanslirådet Benckert gjort sig väl förtjänt af samhällets tacksamhet.

D. 17 jan. afled f. universitetskanslärn *G. F. Gilljam*, 75 år gammal. Sin främsta roll spelade G. som medlem i en mängd kommittéförskolfrågor. Under de 7 år, G. var ecklesiastikminister, visade han sig alltid som en rättvis, fast rätt starkt konservativ. Fint klas- siskt bildad som Gilljam var, erhö- ll han tidigt namn om sig som framstående vältalare. (Se H. S. D. årg. I: 35 o. VI: 4.)

Foto. K. Norman. Stockholm.

G. F. GILLJAM. †

Efter porträtt.

J. J. EKMAN. †

En af Göteborgs samhälles märki- gaste medborgare, grosshandlaren *Johan Jacob Ekman*, har i dagarne all- diti den höga åldern af 92 år. Ekman's gärning på det poli- tiska, kommunala, ekonomiska och sociala området har varit utomordent- ligt rikt o. välsig- nelsebringande. Så- som statsmedbor- gare gick hans ar- bete i fr sinnets tec- ken och till fromma för näringslifvet. (Se H. S. D. årg. VII: 6.)

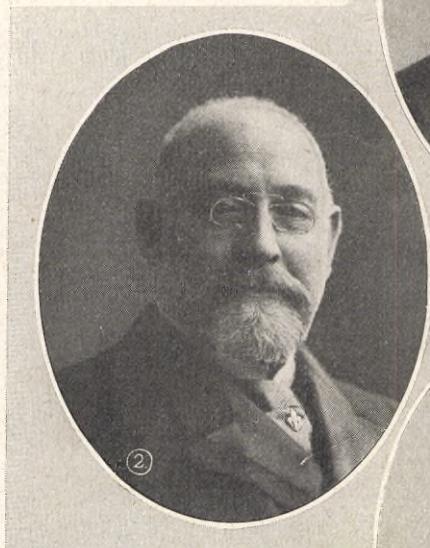
TRONSKIFTET NOTIFICERAS.

De utomordentliga beskickningarna till de utländska statscheferna och hofven komma inom den närmaste tiden att afresa från Stockholm för att officiellt notificera konung Oscar II:s frånfalle och konung Gustaf V:s tronbestigning.

Sålunda kommer öfverstekammarjunkaren frih. Carl C:son Bonde att i spetsen

dep.-mentet v. amiralen L. Palander af Vega och till kejsrerliga hofven i Berlin och Petersburg generallöjtnanten C. A. C. Warberg.

Ledare af beskickningen till Bukarest, Konstantinopel och Dresden blir öfverkammarherre G. H. Celsing. Den består utom honom af greve Lewenhaupt och kapten Murray.

för en ambassad aflägga besök dels hos president Fallières i Paris dels vid hofven i Madrid och Lissabon. Frih. Bonde åtföljes af sin äldste son, nyutnämnde leg.-sekreter. frih. Carl Gotthard Bonde och löjtn. vid Lifreg. husarer K. E. F. Boström.

Vidare afresa till brittiska hofvet f. d. statsrådet och chefen för sjöförsvars-

1. v. AMIRAL L. PALANDER AF VEGA.
2. ÖFVERSTEKAMMARJUNKAREN FRIH. C. C:SON BONDE.
3. GEN.-LÖJTNANT C. A. C. WARBERG.
4. ÖFVERKAMMARHERREG. H. CELSING.

SPELMANNEN JUGGARS LARS.

FÖR HVAR 8 DAG AF KNUT HEDE.

Denna historia handlar bland annat om en spelman och en fiol.

En riktigt gammal fiol är inte något vanligt slags instrument, det vet den, som har hört en sådan spela takten till ungdomens dans någon ljus sommarnatt, och i de gamla sagorna står det, att fiolen är det redskap, som den onde brukar sätta sina utvalda i händerna för att därmed locka bort unga människor från det rättas väg. Sådana fioler kallas trollfioler, men detta var ej någon trollfiol utan en rent af kristlig. För att den onde inte skulle kunna få något tag på den, hade en finurlig fiolmakare, som lefde för mycket längesedan, tagit virket till den uppe vid klockorna i tornet till Mockfjärds heliga kapellhus. Och i Mockfjärd bodde på den tiden de frommaste människor i Dalarne. Det var en underlig man, denne fiolmakare, och han skall hafva använt hela sin lifstid på denna enda fiol. Många hålla före, att detta varit förspilld möda, men vi, som hört ljudet af hans

händers verk, mena, att hans lefnadsgärning var lika så god som mängen annans.

Om honom berättas emellertid ej här utan om en af hans efterföljare, som var i släktskap med honom och därför fick ärfva den märkliga fiolen. Han hette Juggars Lars och blef med tiden den berömdaste bland spelmän. Han går igen i alla sagor och historier, och hans låtar äro ännu i dag de mest spelade i Dalom. Han är en af den gamla tidens undermänniskor, som knappast ha haft mycket af verklig historia i sig, men ändå lefva kvar genom tiderna och stå nästan lika lefvande för oss som vår egen tids människor. Vid gamla år skall han för det mesta ha stannat hemma på sin gård, dit alla unga spelmän vallfärdade för att höra och lära. Endast vid utomordentliga tillfällen, på något stort bröllop, någon drömfager midsommarnatt, lät han då förmå sig att spela offentlig. Men mest berömd är hans ungdom, sagorna om hur han fick spelmansgåfvan och det underverk, han gjorde genom den

Carl Wilhelmsson tillhör sedan åtskilliga år tillbaka antalet af våra mest bemärkta och erkända konstnärer.

I sällsynt grad förenar hans konst artistiska förtjänster med populär tillgänglighet. Man ser och igenkänner i hans taflor först och sist verkligheten, skildrad med allvarlig sanningskärlek och övertygande säkerhet, känsligt och äkta men aldrig frasrikt och uppstyltadt. Säkert har just igenkännandets glädje bidragit att göra konstnären nu pågående utställning till en verklig händelse i Göteborgs konstlif. Öppningsdagen tedde sig, i motsats till hvad som eljest brukar vara fallet vid Konstföreningens utställningar, såsom en förnämligare "vernissage" i hufvudstaden med en talrik distinguerad publik, hvars uppskattning af det bjudna påtagligt gaf sig tillkänna. Och under den följande utställningstiden ha äfvenledes besöken varit ovanligt många. Publikerna i Göteborg bör också vara i särskildt grad skickad att förstå denna konst med bohuslänskt kynne som grunddrag och bohuslänskt lif som hufvudmotiv.

Carl Wilhelmsson är född i Bohusläns skärgård år 1866 och återvände efter studier i Frankrike 1889 - 96 till hembygden, i hvars omedelbara närhet han alltjämt är bosatt, verksam utom i sitt eget konstnärsvärf äfven såsom ledare af Göteborgs musei rit- och målareskola. Den nu anordnade utställning

Foto. Jonason. Gbg. CARL WILHELMSSON. Klisché: Bengt Sjöfverparre.
(Jfr biografi och reproduktioner i H. 8. D. VI:14.)

gen ger i ett 60-tal nummer en överblick af hans utveckling till dato. Under ett tidigare skede sysslade han gärna med skildring af skärgårdsstugornas interiörer och kustbornas lif inomhus. Därvid använde han sig af en teknik och en färgskala, hvilken lätt igenkännes såsom tillägnad i Frankrike, medan dock stämningen och karaktären alltid förbletvo trovärdigt kärva och flärdlösa.

Senare valde konstnären att skildra kustfolkets och böndernas tillvaro i det fria med landskapet som bakgrund. Han begränsar sig då ej till endast västkusten och dess fisklägen utan söker eller rättare finner ämnen på andra håll, i Värmland, i Uppland och ända långt uppe i Kiruna. Bilderna få nu ej sällan större mått, och tillika blir uttrycks sättet ett annat, mera förenklat och afsiktligt dekorativt i form och färg. Konstnären får äfven tillfälle att upprepade gånger

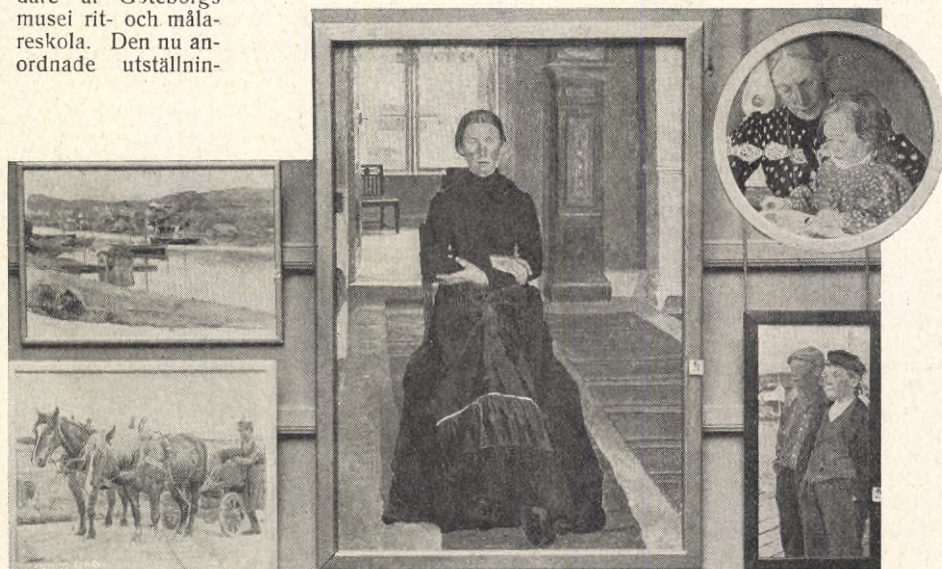
pröfva sina krafter på monumentalt väggmaleri — en stor duk i Göteborgs stadsbibliotek, den i våras fullbordade målningen i Stockholms Centralposthus, en tafla under arbete för en folkskola i Göteborg. För närvarande vill det synas som om Carl Wilhelmsson stode vid början af en ny utvecklingsperiod med nya mål och medel, en starkare färgglädje och en mera mäktig linjekänsla. De bilder

H. 8. D. denna gång lämnar ärovalda med afsikt att så allsidigt som möjligt ge en föreställning om utställningen och

W:s konstnärskap. "Interiör" och "I byhandeln" (1896) utgör exempel på den tidigare riktningen.

"Gårdens dotter" (1902) är en af målarens mest uppmärksammade taflor. Helheten i komposition och anordning bidrager till att väsentligt stegra intrycket af denna övertygande skildring af svenskt folklymne.

"Två pojkar" är en af konstnärens mest tilltalande småtaflor. Akvarellerna "Afton" och "Arbetshästar"

Den större taflan: "GÅRDENS DOTTER" oljemål. — T. v. akvarellerna "AFTON" och "ARBETS HÄSTAR", — t. h. oljemål. "MORMOR OCH NINNI" och "TVÅ POJKAR".

GÖTEBORG AF ÄLDRE OCH NYARE VERK.

lämpa sig som exempel på upphofsmannens säkra handhavande äfven af denna teknik. Utställningens mest monumentala duk, torde utan gensägelse vara "På berget" (1906), de väderbitna fiskargubbarna, som buttra och ordkarga blicka ut öfver fjärdar och skär mot synranden, där solen går ner och spår väder för nattens fångstfart. Bildens detaljer äro träffsäkert gifna, ingående men dock vä-

gifvetvis ännu många att nämna. Viktigast bland dem är nog på sitt vis den under sistlidne sommar utförda "Fiskare", en gubbe metande öfver båtanten i ett gassande solsken, hvilket kommer honom att lysa i rödgult mot de grönbliå glänsande böljorna. Vi möta här och uti några med denna tafla befryndade studier en omedelbar koloristisk glädje, hvilken förut aldrig så fritt fått göra sig förnummen hos konstnären. Måhända är det i denna riktning hans utveckling under den närmaste framtiden kommer att gå. I hvarje fall kommer han dock knappast att stanna vid den, lika litet som vid något af sina föregående uttryckssätt. Det är en styrka hos Carl Wilhelmson, att han icke låter binda sig af formler, ej ens de han själf funnit.

A. L. R.

»BOHUSLÄNSK INTERIÖR».
»PÅ BERGET».
»I BYHANDELN».

sentligt. Linjerna och ytfördelningen äga en mogen och behärskad stil. Färgen är dämpad, matt mörkblått mot luftens och hafvets opaltoner. Motivet ger i sin lugna enkelhet västkustfolkets lif och lifsbetingelser på ett koncentreradt sätt. Göteborgs museum har införlifvat taflan med sina samlingar, där den säkert kommer att intaga ett hedersrum.

"Männen vid kyrkan" målad i somras är ett helt porträttgalleri af präktiga och på kornet tagna skärgårdstyper, en hel ras med alla dess möjligheter och skiftningar.

Utom dessa taflor och de öfriga afbildade vore

Efter fotografier.

»MÄNNEN VID KYRKAN».

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

(Forts. fr. sid. 259)

Den förra härstammar från hans egen mun, men har omberättats genom många led likasom den senare, som till att börja med åsyna vittnen förtäljt.

Den allra egendomligaste af årets nätter är påsknatten, men därefter kommer den, som ligger emellan ett gammalt och ett nytt år. En sådan natt låg Juggars Lars vakent och filosoferande på en dalaynglings betänksamma sätt. Utanför stugan, där han låg, bredde den heliga stillheten ut sig, och himmelens stjärnor lyste klarare än annars och kommo snön att vara hvitare och skogen att stå mera mörk och gjorde älfven till ett glittrande silfverband. Då kom på en gång en märklig åstundan öfver honom att bli skickligare än alla andra människor i fiolspel. Och han kunde icke få reda på mer än ett sätt, på hvilket detta skulle kunna ske . . . Han stod upp och tog sin fiol under armen och gick ut, han tog genaste vägen öfver åkrarne ner mot älfven och forsen, som surrade doft. Han ställde sig på en sten nedanför fallet, och där stod han hela den långa natten ut, han försökte röra stråken men det gick inte, han kunde bara lyssna och visste inte själf hur det var fatt med honom.

När han sedan framemot morgonen vände hemåt, trodde han inte mycket på nacken mer. Att låta en stå så där och blåfrysa och så inte låta en se skymten af sig. Han hade förstas väntat att forskarlen skulle komma upp till honom och tala om för honom, hur han skulle hålla i fiolen och hur han skulle sköta stråken, och kanske till och med låna fiolen af honom och spela en låt eller två . . . nej tvi en så'n näckdjäkel . . .

Det var väl bäst att han lät alla spelmansgrillerna fara sin väg nu, ty inte gick det att göra något af sig själf, inte. Fiolen hängdes upp på en spik, och han såg inte åt den ens. Hvad skulle det tjäna till att gå som en vanlig bondspelman . . .

Så kom det sig att han ej spelade en enda gång under den tid, som ligger mellan nyår och trettondag. Men på trettondagkväll kom det några ungdomar, som togo både honom och fiolen med sig utan att höra efter, om han ville eller ej. Och han kunde inte säga nej till att spela en danslåt, eftersom ingen annan spelman var till hands. Han skulle ta en dalpolska, det var klart, och en dalpolska blef det som ingen hört maken till. Det var som om alla näckar i världen skulle ha suttit i strängarna eller hoppat omkring på dem, och ändå kände han, som spelade, med sig, att det egentligen bara var hans eget spel. — Från den kvällen räknade Juggars Lars sitt rykte som mästerspelman.

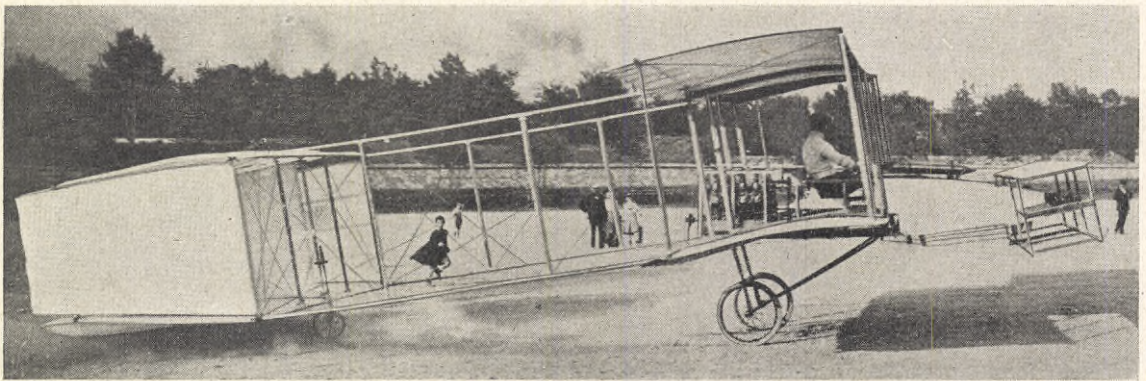
Men samma kväll var äfven märklig för honom för en annan saks skull. Det var en utsocknes kulla med i dansen, som han aldrig hade sett förut. Hon

såg ut att vara från någon socken långt uppåt Västerdalshället till. Hon var liten och mörklagd och med sådana där underliga ögon som den får, som går ensam i skogarna. Först såg hon blyg och rädd ut och torde knappast titta sig omkring, men så snart han började med sitt spel, blef hon frimodig som de andra, och han lade märke till, att hon kunde stå och se åt det håll, där han var, långa stunder. Det var för spelets skull, förstas. Undet ett uppehåll i dansen gick han fram till henne, och de blefvo bekanta, och han fick reda på att hon hette Tjolas Kersti, och sedan följde han henne på hemvägen.

De träffades efteråt under många lekkvällar, och han följde henne jämt hemåt, och det blef vår, och då gick han med henne i Trollkyrkodalen, där alla unga med älskogstankar bruka gå. Däraf drog folk den slutsatsen, att de hade hvarandra kära. Och annars brukade väl ingen se med onda ögon, att en ungmans har en ungvilla kär, men med den här kullen var det inte riktigt lika som med andra. Se, folk kan inte lika att en utsocknes kulla kommer och tar bort för deras egna . . .

Nu skulle en mycket lång historia vara att berätta, om hur ondskan kan förföra och förleda människorna. När man tänker på det efteråt kan man inte förklara det, men det var som om den lede flugit in i hela socknen. Och någon har menat att han också gjort det i vredesmod öfver, att han inte rådde på Juggars Lars fiol, för att göra honom så stor förtret, han kunde. Först kom ett dunkelt rykte om trolldom och svartkonst, sedan talades om en trollkona, som gick och kollrade bort allt ungt manfolk, så hviskades man och man emellan om hvad hon hette och till sist sades öppet, att hon var den, som Juggars Lars hade kär. Först sade man det litet hviskande och osäkert, men så togo sig några före att fara omkring i byarna och göra sig underrättade om, hvad illa hon gjort, man fick reda på en sak här och en sak där, och till sist var hennes syndaregister både långt och tungt. Så lade man in en anmälan till konungens befallningsman, och han tillsatte en nämnd att henne rannsaka, hon nekade men dömdes ändå att sig till straff och androm till varnagel å båle brännas.

På den tiden brann det häxbål litet hvarstades på bärgen i Dalarne, och vid midsommartid stod Sjolars Kerstis färdigt högt uppe på Virvåla klack. Virvåla klack är den sista branta utlöparen af en bärghedja, som skjuter långt ut på slätten, strax nedanför den flyter Dalälfven fram, och långt i fjärran blånar det öfver skogarna af Siljan. Själftva toppen af klacken är inte skogbeväxt, men nedåt sluttningen af bärget ligger skogen mörk och vild. Litet ofvanför skogsbrynet togo alla de människor plats, som framemot

Effie Johnson

HENRY FARMANS AEROPLAN, med hvilken han nu efter upprepade, af allt större framgång krönta försök, eröfrat Deutsch-Archdeachoniska priset på 50,000 francs för en flykt på 1,000 meter med samma uppstignings- och nedstigningsplats.

Klubb: Kem. A. B. Bengt Silfversparre Sklm—Gbu

KONUNG GUSTAFS FÖRSTA RIKSDAG ÖPPNAS.

— 264 —

HVAR 3 DAG.

HVAR 3 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

ANDRA KAMMARENS TALMAN, KONSUL AXEL SWARTLING TALAR.

Kliché: Kern. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Öbg.

GRUPPER FRÅN RIKSDAGEN. I.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

NATIONELLA FRAMSTEGSPARTIET:

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöforsparre Ståm.—Otg.

Åkerlund, E. G. H. (1), Almqvist, K. F. G. (2), Ericsson, O. A., Ofvanmyra (3), v. Schéele, K. H. G. (4), Andersson, H., V. Nöbbelöf (5), Asker, A. (6), Hjärne, H. G. (7), Odqvist, G. (8), Svensson, I. E. G., Skyllberg (9), Beckman, K. V., Linköping (10), Jeansson, J., Ka'mar (11), Söderberg, S., Hobborn (12), Persson, O., Plönninge (13), Pettersson, D., Bjälbo (14), Nilsson, N., Skärhus (15), Erlansson, J. (16), Fornander, J. A. U. (17), Andersson, W., Bråborg (18), Berg, O. A., Staby (19), Vennersten, A. F. (20), Hildebrand, K. E. H. (21), Lundblad, A. R. (22), v. Geijer, K. E. (23), Johansson, C. G., Afösa (24), Neess, F. E. (25), Sandén, M. H. (26), Öberg, C. J. (27), Hermelin, J. (28), Hedenstierna, E. R. W. (29), Persson, E., Borby (30), Sve:sson, N., Olse:öf (31), Gustafsson, C. H., Mjölby (32), Berggren, C. J. (33), Gustafsson, A. P., Sjögesta (34), Emthén, O. (35).

Efter hvad som be-
ramats, skulle Gustaf V
låta Ouvertyren till det
första riksmötet försiggå
med mindre ståt, än
hvad som tills dato va-
rit brukligt. Det var
därför också med ett
intresse utöfver det van-
liga, som man motsåg
öppningshögtidligheten
till 1908 års riksdag.

Klockan 10,30 samla-
des kamrarna. Från
riksdagshuset tågade de
företrädde af sina talmän
till slottskapellet. An-
dra kammaren först, den
Första efter — en van-
dring, som såågs af tal-
rika folkskaror.

Framför altaret i slotts-
kapellet officierade hof-
predikanten Åhlfeldt och
regementspastor Rog-
berg, medan ärkebisko-
pen talade öfver ett ord
ur Pauli första bref till
Korintierna: en annan
grund kan ingen lägga
än den, som lagd är.
Ceremonielet i kapellet
skilde sig för öfrigt inte
på något sätt från det vid tidigare tillfällen öfliga.

Sedan en psalm afsjungits tågade riksdagsmännen
till rikssalen där redan läkterne voro fyllda af de
lyckliga, som fått kort till öppningshögtidligheten.
Under den långa väntan hade man haft förströelsen
att se diplomatiska kåren föra sina damer till de ut-
ländska gästernas läktare, där de lysande och brokiga
galauniformerna gjorde en praktfull effekt.

Vid kamrarnes entré vidtog den verkliga armbågs-
kampen om platser, som genom ett annat arrange-
mang kanske kunde ersättas med en värdigare pro-
cedur. För öfrigt torde nog ett och annat böra något

Efter fotografi.

SVERIGES KUNGATRON.

Kilobé: Bengt Silfverparri.

kunna ändras för att
så må beredas också
prässens män och andra
inbudna en behagligare
tillvaro under akten.

På de kungliga da-
mernas läktare syntes
kronprinsessan, prinses-
san Patricia, prinsessan
Ingeborg med sina äld-
sta döttrar, änkehertig-
innan af Dalarne och
prinsessan Bernadotte.
Där hade också prins
Erik tagit plats. På den
väntande silfvertronen
låg den kungliga man-
teln draperad, och i
stället för att bäras i
majestetets händer hvil-
lade kronan och spiran
på två små bord fram-
för armstöden.

Den andra förenkling
i ritualen, som vidtagits,
var af mer oomtvist-
ligt lyckad natur. Pro-
cessionen hade väsent-
ligt förkortats — sedan
kungssången spelats upp
kom Gustaf V till synes
nästan strax efter de ka-
rolinska drabanterna, om-

gifven af sina bröder — utom prins Bernadotte —
och sina två äldsta söner. Statsråden hade sina
platser strax nedanför tronen — excellenserna på ta-
buretter — och kamrarnes två talmän midt mot den,
likaledes inom det låga, sammetsklädda skranket.

Med kraftfull röst uppläste kung Gustaf trontalet,
hvilket som vanligt följdes af statsministerns redo-
görelse för hvad som under det gångna året i riket
sig tilldragit. Sedan också talmännen framburit
riksdagens hälsning, aftroppade man i motsatt ord-
ningsföljd mot platstagandet, och den högtidliga
ceremonien var slut.

MANNEN FÖR DAGEN PÅ ISLAND.

HANNES HAFSTEIN.

Den isländ-
ske ministern
*Hannes Haf-
stein*, hvilken
är vice ord-
förande i den
af isländska
alltingsmän
och danska
riksdagsmän
bestående
parlamentari-
ska kommis-
sion, som
för närvaran-
de samman-
träder och som
skall uppgöra
förslag till ord-
nandet af det
statsrättsliga
förhållandet
mellan Dan-
mark och Is-

land, kan med skäl kallas mannen för dagen å Is-
land.

Ordförande i den nämnda kommissionen är danske
konseljpresidenten Christensen.

Hannes Hafstein, hvars bild vi här meddela, är en
högt begåfvad man, framstående både som diktare
och politiker. Han är född 1861 och gjorde sig redan
tidigt bemärkt å Island för sin skaldebegåfning. Han
synes i viss mån ha rönt intryck af Holger Drachmann.
Hans dikter äro skrifna på ett vackert och välklingande
språk samt präglade af lifsmood och kärlek till foster-
landet. Island är för honom innebörden af allt stort
och godt och att en sådan man skall blifva omtyckt
af sina landsmän är naturligt nog.

Inom alltinget har han spelat en bemärkt roll och
då konungen 1903 kallade honom till minister mot-
togs detta med allmänt bifall äfven af hans politiska
motståndare. Han anses vara danskvänlig, men har
han särskildt under sista tiden visat stor fasthet också
vid häfdandet af de isländska krafven.

Islands minister är som bekant bosatt i Reykjavik.
Hannes Hafsteins gästfria hem utgör där samlings-
punkten för allt som Island har framstående inom
olika områden.

RÖSTRÄITTSFRÅGAN I PREUSSEN.

Rösträttsfrågan i Preussen, som mycket länge stått på dagordningen, har fått förökad aktualitet genom de stora demonstrationer, som förra söndagen förekommo i Berlin och som tyvärr icke blefvo utan blodiga intermezzon. Stadens socialdemokrater hade på förmiddagen flere hundra möten i olika delar af själfva Berlin och dess förstäder. Vid mötena talades i starka ordalag mot den nuvarande regimen och dess tydliga döfhet för folkets kraf — starka ord, vid hvilka vederbörande i Berlin

sedan länge äro vana och som merendels få gå opåttalt förbi. Så skedde jämväl nu, men skilnaden mot forna demonstrationer blef, att orden denna gång efterföljdes af handling.

På uppmaning af de socialdemokratiska ledarne satte sig mötenas deltagare på olika tider i rörelse inåt staden, så att de ungefär samtidigt skulle kunna nå fram till slottet. Polisen var emellertid på sin vakt och hade med starka patruller afspärrat alla till slottet förande gator, en åtgärd, som från socialdemokratiskt håll redan i och för sig framkallat kritik, alldenstund det endast var fråga om en helt fredlig demonstration, därvid stora skaror af Berlins befolkning ville för monarken framlägga sina önskemål i en folkets lifsfråga. Det berlinska polispresidiet hade uppenbarligen icke denna syn på saken, eftersom det ställt hela den tillgängliga polisstyrkan på benen och dessutom gifvit kommandanten en vink om att hålla militär beredd att rycka ut från kasärnerna, om sammanstötningar af mera allvarlig art skulle förekomma. Och sammanstötningar blef det — dock dess bättre icke af sådan natur, att trupperna behöfde ingripa.

Efter fotografi.

DEMONSTRATION UTANFÖR RIKSDAGSHUSET I BERLIN.

Kilne: Bengt Silfverparre

När de väldiga demonstrationstågen hunno fram till den inre staden, funno de alla vägar upp till monarken spärrade. På sina håll talade polisofficerare lugnande ord till de upprörda skarorna, som då lojalt funno sig i myndigheternas åtgöranden och svängde in på någon annan gata för att därefter i fred och ro skingra sig. På ett par andra håll synes emellertid polisen icke ha uppträdt med samma klokhet och icke håller de demonstrerande lika eftergifvet. På dessa punkter dröjde det icke länge förrän polisen drog blankt och kravallen var i full gång med resultat, att ett icke obetydligt antal personer sårades mer eller mindre farligt. Inalles förekommo tio sammanstötningar, men vid ingen af dessa blef någon lifsfarlig skadad, hvilket ju i viss mån bestyrker polisens uppgifter om att den gått fram med största möjliga mildhet. Den hade ju endast att lyda order sedan kan man ju, såsom redan skett, disputera om dessa orders lämplighet och klokhet.

Med tanke på dessa händelser, som när som helst kunna få sin upprepning och som naturligtvis också kunna få en allvarligare karaktär, får man beklaga, att den preussiska rösträttsfrågan tydligtvis står långt från sin lösning, fastän rikskansläraren furst von Bülow för icke längesedan fann sig förlåten att i preussiska landtdagen erkänna, att rösträttsförhållandena i Preussen kunde vara bättre. Från ett så vagt uttalande och till en verklig reform är uppenbarligen ett långt steg.

I Preussen spela fortfarande de stora, merendels adliga godsägarna första fiolen på alla om-

Efter fotografi.

POLISEN TRÄNGER TILLBAKA DEMONSTRANTERNA.

Kilne: Bengt Silfverparre

råden. De ha dikterat en tullagstiftning, som hvilat tung öfver landet, och de ha förstått att i vida kretsar af landtbefolkningen sprida den föreställningen, att adeln är inbegreppet af nationens ädlaste och mest outhärliga krafter, folkets ära och stolthet. De anse sitt öfverherravälde som en ren historisk nödvändighet, och de försvara med näbbar och klor sina privilegier mot hvarje angrepp. Icke utan oro ha de sett en annan mäktig klass växa i styrka: de rika köpmännen och industriidkarna, som kräva sin andel af makten. De ha dock varit kloka nog att icke stöta sig med dessa, utan ha knutit ett förbund, som stärkt båda parternas ställning. Inför denna godsägarnes, storköpmännens och de storindustriellas fasta borg stå de frisinnade tvekan och spörjande, och bakom dem skymtar socialdemokraternas kompakta massa. Det är

klart, att det förr eller senare måste komma till strid på skarpen, men för en sådan saknar det tyska frisinnet ännu så länge tillräckliga krafter och har, som bekant, måst ingå ett slags förbund med regeringen, dock utan att hittills häraf ha haft den minsta glädje. Det har påpekats, att detta förbund endast skadar de frisinnade, så att deras ideal förlora sin lockelse för folkets flertal och alltmåra drifver detta öfver i armarna på socialdemokratien. De frisinnade föreningarne ha också börjat alltmåra resa sig mot det onaturliga förbundet, som väl en vacker dag inom öfverskådlig framtid springer sönder. Då öppnas slusarne, och vi få tvifvelsutan upplefva allvarliga strider, som väl endast kunna sluta med att Preussen rycker upp i de modärna rösträttsstaternas led.

FRÅN VÅRT MUSIKLIF.

1,500 KR. I PRIS

UTDELAS I DETTA N:R

1,500 KR. I PRIS

SE SIDAN 263

Efter porträtt.

ARMIDA SENATRA.

ALJASCHA SCHKOLNICK.

Kliché. Kem. A. B. Besant Silfversparre Stålm.—Gbg.
HANKA PETZOLDS.

Det vore orätt att säga, att svenskarne utan vidare godtaga utlandets omdömen och uppskattande af alla konstnärer på det ena eller andra området. Tvärtom ha vi väl rätt ofta tillfälle att vid den ena och andra celebritetens hitkomst göra en stilla omvärdering af de ryktbara namnens betydelse.

Så hände det nu senast i hufvudstaden, då man där fann sig föranlåten att något tumma på klangen af fru *Hanka Petzolds* namn som framstående pianist, hvartill hon af kontinenten dekreterats. Detta hindrar dock ej att hennes föredrag får beröm såsom prägladt af allvarligt och godt förstående af de verk hon söker tolka. Men rutinen förmenas väl mycket taga öfverhanden öfver känslan i hennes spel. Om fru Petzold alltså icke i Sverige mottagits med samma entusiasm

som mångenstädes på kontinenten, har hon dock visat att hennes rykte ej varit helt utan fog.

*

Aljascha Schkolnick är en ung rysk violinist — han är blott 17 år! — som dokumenterat sig som en förmåga af verklig rang. Han har i Stockholm med mycken bravur spelat konsertstycken som Beethovens romanser i G- och F-dur, violinsolo af Paganini och violinkoncert (op. 35 D-dur) af Tschaikowsky.

*

Den 18-åriga italienska violinisten fru *Armida Senatra* har hälsats af hufvudstadens publik med mycket bifall; hon är ock en ganska skicklig virtuos. Hennes spel är behagligt och mycket temperamentsfullt.

MUSIKER OCH BILDHUGGARE.

Stockholms kungliga teater har under några veckor gästats af Skandinavien's mest europaryktbare operasångare, dansken Herold. Och som vanligt har han — trots sitt danska läxtuttal, som nog för uppsvenska öron inte förhöjer den dramatiska effekten — firat triumfer. En tenor, som besitter intelligens och till på köpet kan spela teater, hör ju inte till hvardagligheterna — kanske minst hos oss. Kommer så därtill, att han är en talangfull skulptör, måste han gifvetvis räknas till undantagsmänniskorna. Så är ock fallet med herr Herold. Ifall han också ännu inte vunnit

Efter fotografi.

EN SÅNGARE SOM SKULPTÖR: Herold modellerande skådespelaren Olaf Poulsens byst.

Klubb: Bengt Sjöberg

samma ryktbarhet med mejseln som med strupen, har han likväl haft framgången att se en af sina porträttbyster inköpt af statens museum. Han har nu tagit i lag med ett arbete för det Kongelige Teaters foyer — fyra byster af samtida köbenhavnske skådespelare.

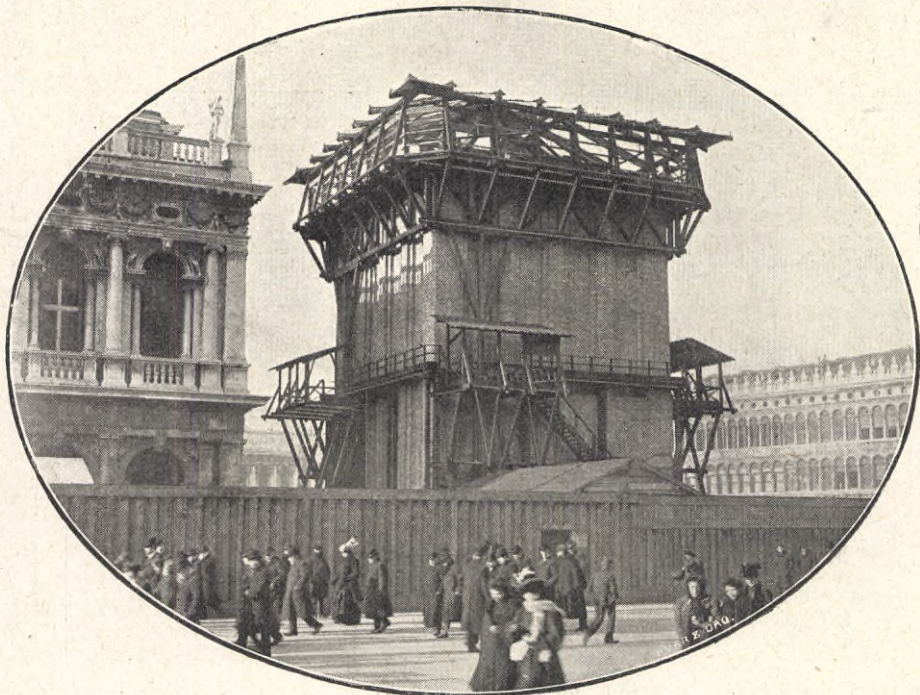
En framsynt man! När nittonhundratalets öfrige tenorer för sitt rykte hos eftervärlden måste lita till nergrädda fonografrullar, kommer He-

rolds att lefva med marmorns fasthet i det gamla konstämplet vid Kongens Nytorv.

CAMPANILEN I VENEDIG STÅR ÅTER UPP.

Arbetet på återuppförandet af det för mer än fyra år sedan instörtade berömda klocktornet i Venedig — den nära 100 m. höga *Campanile de San Marco* — skrider nu snabbt framåt, och ingenjörerna hoppas att inom ett år ha fullbordat sitt verk. Så skall då Sankt Marcustorget i Venedig åter kunna glädjas åt den anstolta anblicken af sin älskade Campanil.

Speciellt intressant är i arkitektoniskt hänseende konstruktionen af den om ett tak starkt påminnande ställningen, som är rörlig och allt efter arbetets fortskridande själf långsamt stiger i höjden. Ställningen skyddar både arbetare och arbete — och underlättar till på köpet högst betydligt uppskaffandet af byggnadsmaterial medelst lyftkranar och vindspel.

Efter fotografi.

DEN ÅTERUPPSTÅENDE CAMPANILEN I VENEDIG. (Vår foto togs den 10 januari.)

Klubb: Bengt Sjöberg

F. M. COLLIANDER.

80 år fyllde d. 21 dec. justitieborgmästaren Fredrik Mauritz Colliander i Göteborg. Stud.-ex. 44, hofrättsex. 51, v. häradsh. 54. Varit t. f. domhåvande, polissnot. och polismästare. Stadsnotarie 61, justitierådman 72, justitieborgmästare 83. v. ordf. i Göteborgs drätselkammare, 73-78, ordf. i byggnadsnämnden 79-83 m. m.

J. A. HOFBERG.

Manufakturhandlaren Johan Aug. Holberg i Örebro fyllde den 7 jan. 60 år. Led. af drätselkammaren i Örebro 99-02.

O. L. SCHERDIN.

Öfverstelöjtnant Olaus Laurentius Scherdin i Umeå fyllde den 8 jan. 50 år. Officersex. 78, löjtn. vid Västerbottens Fältjägarkår 84, kaptn. vid Västerbottens regte 94, major 01, öfverstelöjtn. 04. v. Ordf. Umeå stadsfullm., ordf. i Brandstyr., i Västerb. skytteförb. verkst. utskott, styrelseled. i Västerb. läns sparbank.

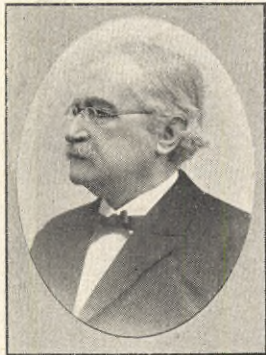
S. A. SKARSTEDT.

Till led. af Konungens Högsta Domstol har utnämmts ledamoten i lagberedningen, revisionssekreteraren, jur. dr. Sigrifa Adalvard Skarstedt. Född 67, stud. ex. 85, jur. dr. 95, t. f. fiskal i Göta hofrätt 96, adjungerad led. därst. 97, assessor 190-

J. C. OSTERMAN.

75 år fyllde den 20 jan. f. d. kommandören Justus Osterman, Stockholm. Sek.-löjtnant vid flottan 51, kapten 63 kom.-kaptn. 2:a gr. 77, 1:a gr. 82, kommandör 87, afsked 96. Mångårig led. af Karlskrona stadsfullm. o. ordf. i hamnstyr. Led i Röda korsets öfverstyrelse, i sjukvårdsväsendets centralråd, m. m.

L. J. A. WERNSTEDT.

Borgmästare Lage Wernstedt i Strängnäs fyllde d. 25 jan. 75 år. Stud.-ex. 49, ex. för rättegångsverken och auskultant 53. e. o. kanslist i Göta hofrätt s. å., e. o. not. 56, v. häradsh. 58. Borgmästare, magistratssekr. och not. publicus i Strängnäs sedan 69. Led. af Södermanlands läns landsting under 24 år.

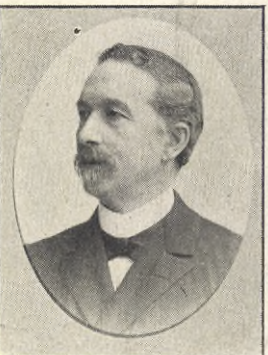
P. G. SAMUELSSON.

Rådman Per Gustaf Samuelsson i Hedemora fyllde d. 20 jan. 75 år. Stud.-ex. 51, kameralex. 52, rådmän i Hedemora sedan 78. Mångårig ordf. i Hedemora s. m. komm.-stämma, landstingsman, led. i taxerings- och pröfningsn., ordf. i Hedemora sparbank, v. ordf. i stadens skolråd, verkst. dir. i S. Dalarnes järnv. m. m.

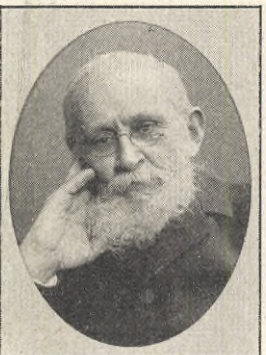
P. A. BERGENZAUN.

50 år fyllde den 20 jan. öfverste Per Axel Bergenzaun i Göteborg. Stud.-ex. 77, löjtn. vid Svea artillerireg. 85, vid generalstabens 88, major därstädes 98, stabchef vid II armefördeln. 99, öfverstelöjtnant och chef för positionsart.-reg. 03, öfverste och chef för Göta artillerireg. 04. Deltagit i kungl. krigsbeiläet 05, 07.

L. BERG.

F. d. lindhöfdingen, f. d. generaldirektören Lars Berg i Sthlm fyllde den 27 jan. 70 år. Stud. ex. 56, löjtn. vid Väg- och vattenbyggnadskorpsen 62, major 83, landshöfd. i Norrbottens län 81, gen. dt. o. chef för Väg- o. vattenb.-styr. 93, afsk. 03. Under flera perioder led. af Riksd. F. K., ordf. i Hush.-sällsk. 86-04

C. F. O. NORDSTEDT.

70 år fyllde den 2 jan. professor Carl Fredrik Otto Nordstedt i Lund. Stud.-ex. 56, undervisningslärare vid Garnisonss. ukhuset i Stockholm 62-63, konservator vid botaniska Institutionen i Lund 80, professor 03. Utgivare af "Botaniska Notiser" sedan 71

J. H. O. WOLD.

Häradshöfding Johan Wold i Borås, fyllde den 20 jan. 60 år. Stud.-ex. 68, auskultant i Göta hofrätt 76, vice häradshöfding 78, fiskal 86, assessor 87, led. i nya lagberedningen 86-93, häradshöfd. i Marcks, Vedens och Bollebygdss. domsaga 93. Ordf. i stadsfullmäktige, led. i reglementeringskommittéen.

K. G. WALLIN.

Professor Karl Wallin i Stockholm fyllde den 16 jan. 50 år. Ex. vid Tekn. Högskolan 82, assistent därst. 86-93, öfverlär. sed. 89. Verkst. dir. i Stockhms Elektr. Bol. A- B 90. Extra lärare från 93 och professor i elektroteknik vid Tekn. Högsk. från 02. Medl. af Finansdep. kommissioner för föreskr. ang. elektr. anläggning. Konf. ang. elektr. anläggningar.

PORTRÄTTGALLERI

C. J. M. BURMAN. †

En veteran från 48—49 års danska krig, f. d. kaptenen vid Västerbotens regemente Carl Johan Marianus Burman afled i Stockholm den 21 dec. 84 år gammal. Sekundlöjtn. vid danska artilleribrigaden 49, kapten vid Sollefteå kompani 67—75, gymnastiklärare vid Umeå högre allm. läroverk 65—90.

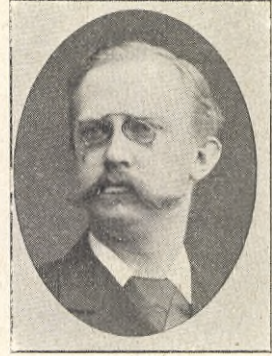
C. J. SVANFELDT. †

Den 7 jan. afled i Söderköping fabriksför Carl Johan Svanfeldt, 71 år gammal. Led. af stadsfullm., ordf. i fattigvårdsstyr., ordf. i Söderköpings Fabriks- o handtverksförening, ordf. i Söderköpings fastighetsägareförening, medlem af taxeringsnämnd. 93—07 chef för Nationalgoodtemplarorden.

C. A. EKVALL. †

Grosshandlaren C. A. Ekvall i Ousby afled den 1 januari 58 år gammal. Ledamot af styrelsen för Bankaktiebolaget Södra Sverige och af styrelsen för Ousby sparbank, hvars v. ordförande han äfven var. Intresserad kommunalman, v. ordf. i kyrko- och skolråd.

C. O. HELLBERG. †

Å Ersta sjukhem afled den 7 jan. f. lasarettsläkaren med lic. C. Otto Hellberg. Född 53, stud. ex. 72, med. lic. 84, lasarettsläkare i Hudiksvall 84—1900.

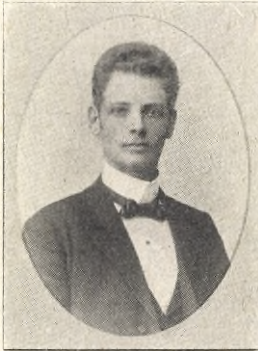
I. M. EKBERG. †

Den 30 dec afled i Ö. Sönnarslöfs folkskolläraren o. kantorn i Elveröds o. Ö. Sönnarslöfs församlingar I. M. Ekberg 69 år gammal. Mångårig ordf. i kommunalnämnd o. stämna, ordf. i socknens brandstodsnämnd, skollrådsled., ordf. i fattigvårdsstyr., led. i Gärd och Albo härads sparbank m. m.

I. DAWIDSON. †

Den 19 januari afled i Göteborg grosshandlaren Ivar Dawidson, 55 år gammal. Innehafvare af firman Ivar Dawidson & Co var D. verksam styrelseledamot i Börsällskapet Inom Mosaiska församlingen i Göteborg var D. kyrkoföreståndare.

V. I. F. HIMMELSTRAND. †

E. o. hofrättsnotarien, stadsfogden och kronouppbörds-kassören i Östersund, Viktor Immanuel Fredrik Himmelstrand, afled därst. den 29 dec. Född 73, stud. ex. 92, ex. till rättegångsverken 97, e. o. not. i Svea Hofrätt s. å. Sedan 05 stadsfogde i Östersund.

Observera HVAR 8 DAGS FÖRSLAGS-TÄFLAN

i hvilken hvarje månad ett pris om 25 kr. utdelas till den som under samma tid sändt oss det bästa förslaget. En hvar är välkommen. Ett verkligt godt förslag har de största utsikter att prisbelönas.

12 pris under året om tillsammans **300 kronor** att eröfras för de bästa uppslagen.

Se närmare föregående nummer!

Märk. Deltagare torde beakta, att å kuvertet skall antecknas "Förslagstäftean".

Den 19 januari afled f. vice ordf. i Stockholms stadsfullm., kamreraren C. A. Ekgren, vid nära 80 års ålder.

Efter försök på åtskilliga banor öfvergick E. vid myndig ålder till tidningsmannayrket, arbetade träget först i "Bore" och sedan i "Aftonbladet", i hvars red. han kvarstod till 78. Samtidigt ägnade han sig lifligt åt organisationen, sedermera skötsel af allm. hypotekskassan för Sveriges städer. Det var i denna han blef kamrerare och sekr. 78 invald i stadsfullm., utmärkte han sig där genom logisk klarhet, ordentlighet och sakkunskap. Och 87 valdes han till stadsfullm. vice ordf., den högsta kommunala förtroendeposten där, då ordf. den tiden var själskrifven. E. kämpade under 80-talet kraftigt som frihandelsvän.

C. A. EKGREN. †

N. A. FORSGREN. †

Den 12 jan. bortgick en man, hvars namn aldrig bör glömmas då man talar om tillkomsten af våra lungots-sanatorier. Själ dog han, efter mångårigt lidande, af samma förhärjande sjukdom, till hvars bekämpande han så kraftigt bidragit. När jubileumsfonden på sin tid var under bildning, var det barberaren N. A. Forsgren i Eksjö som först gaf uppslaget till lungots-sanatorier. Det var i Eksjö hundramannaförening han väckte frågan till lifs. Sedan började man diskutera saken inom sjukvårdskassorna öfver hela landet; och till sist fick konungen del där af. Och konungen drog försorg om att idén förverkligades. — För sina medborgerliga förtjänster — om sanatoriernas tillkomst — hade F. erhållit guldmedalj. (Se H. 8. D. VIII : 7.)

TRAFÄFLING I DALARNA.

Anders Zorn har vidsträckta intressen utom sin konst. Det är ej blott för främjandet af vår folk-musik, som han anordnar täflingar. Han intresserar sig äfven för skidsporten och har anordnat några skidtäflingar, som han, efter hvad H. 8. D. förspott, denna vinter kommer att upprepa. För trafspporten och den nordsvenska hästrasen hyser han jämväl ett lifligt intresse, och han har några år anordnat traftäflingar i sin hembygd. Den första af dessa var afsedd för hemsocknen, den andra för hela Mora tingslag, och den senaste, som ägde rum i Mora den 12 innevarande januari, stod öppen för deltagare från hela öfre Dalarna. Anslutningen var synnerligen liflig af såväl deltagare som åskådare, och resultatet blef ganska godt. Vi meddela ofvan en bild från denna senaste täfling.

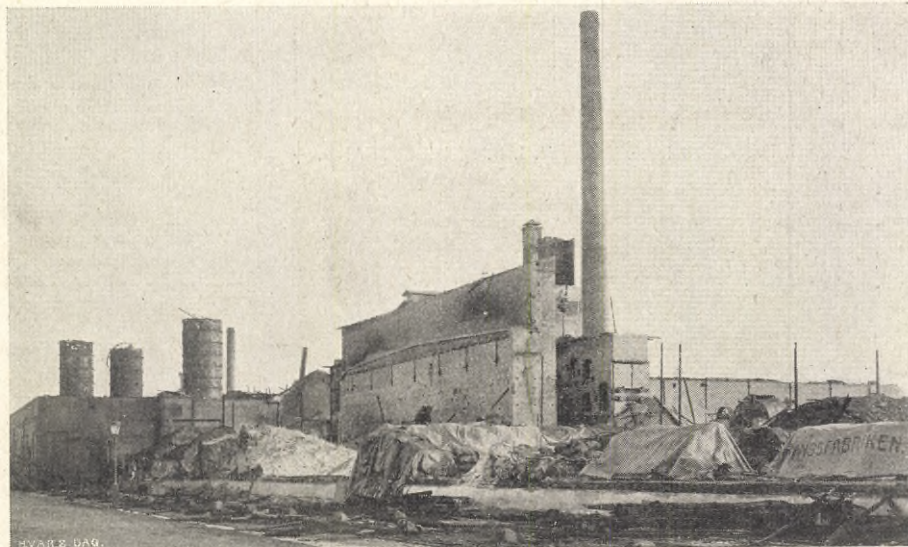

Foto. K. G. Wiborgh. Mora

VID MÅLET. 1. Landshöfding Holmquist, som förrättade prisutdelningen. 2. Täflingens anordnare och ledare Anders Zorn, i gammal Moradräkt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

STOR FABRIKSBRAND I MALMÖ.

HVAR 8 DAG.

DÄR ELDEN HÄRJAT.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Tidigt på morgonen onsdagen den 15 jan. utbröt eld i den på östra hamnområdet invid Malmö belägna konstgödnings- och svafvelsyrefabriken stora fabrikskomplex. Som byggnaderna voro af trä, fick elden riklig näring och grep med förfärande fart omkring sig. Endast kontorsbyggnaden och den nya syrefabriken räddades. Försäkringssumman för fabriken med inventarier och allt uppgick till 1,675,000 kr.

Om tävlingsreglerna för HVAR 8 DAGS fotografipremiering, se omsl. nr 1 och 2.

H. 8. D:s Fotografipremiering

för insända fotografier till N:o 16 utföll med 2dra pris Kr. 10:—

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point
- B. (raskhet vid insändandet) . . . 2 "
- C. (utförande) . . . 2 "

6 point

för amatörfoto, å sid. 244 till herr H. Lamberg, Upplands-gatan 3, Stockholm.

IX ÅRG. 17^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Robert Herman Benckert. — G. F. Gilljam. † — J. J. Ekman. † — Utomordentl. beskickningar med anledning af tronskiftet. — "Spelmannen Juggars Lars" af Knut Hede. — Carl Wilhelmssons utställning i Göteborg. — Henry Farmans aeroplan. — H. 8. D:s pristäflan. — Konung Gustafs första riksdag öppnas. — Grupper från riksdagen. — Mannen för dagen å Island. — Rösträttsfrågan i Preussen. — Från vårt musiklif. — Musiker och bildhuggare. — Kampanjen i Venedig står åter upp. — Veckans porträttgalleri. — Traftäfling i Dalarna. — Stor fabriksbrand i Malmö.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG. 1908.